

Vallomás

Borbáth Károlynak

Tizenhárom éve jártam ott először,
s láttam múlhatatlan gyászú templomát.
Udvarán szarkofág állott: néma bölcső —
a csönd vetett benne fekhelyül mohát.

Lassan körbejártam, mint késő napóra,
ezer ember álmát, vak szemfedelét,
s szellemük leplébe őket begyolcsoztam —
sírgyalázóiknak kísérteteként.

Majd a Fejedelmi Iskolába mentem,
amelynek könyvtáros szentje fogadott.
A történelem volt nyomasztó keresztje.
Olyannyira, hogy már két éve halott.

A nap, hol nem szólót, sírköveket érlett,
a professzorok megroppant hantjait ...
A temetős dombot vele jártam még be ...
S vele böngészem a neveket ma is.

És vacsoráztunk a régi épületben.
Kenyeret, vizet, mit sok századon át
a hű diákok s a jó tanárok ettek.
És közénk ültettük Körösi Csomát.

A hosszú lócákon mennyien szorongtunk.
Meg se jegyezhettem mindenki nevét.
Mind, kit ellátott a Fejedelmi Fundus:
Barabás, Bod Péter, Báróczy, Kemény ...

Láttam Vajna Antalt s Incze Dánielt is,
tetőtelen álmuk romjai között,
ahogy a krónikás pernyék alól mentik,
amibe a lándzsa-láng beletörött.

Szekrények alkotta könyves cella mélyén
folytattuk. Vigyázott fönn Apáczai.
Bár szuronnyal döfték keresztül a képét.
De megszokhatta már, mint a társai ...

*Szemüvededet vedd le és töröld meg.
Nehogy az arcodba tapossák, ha majd . . .
És ne hagyj itt minket, kérünk, mindörökre —
a te kálváriád nem őrzik falak.*

*Te, maga-felejtő sorsunk halk tudója,
akit halálba száműztek. De vagy!
Fejedelmünknek is légy tanácsadója;
és mondjál el néki mindent, mi igaz.*

1982. május 20—25.

Zöld metszet — kék háttérben

*A lomb-habos fák közül
égbe hasít egy-egy fenyő —
örökzöld gótika.*

Távolról:

Az erdő:

burjánzó májusi templom.

Imádkozhatsz benne.

Sóhajod nem nyeli el

a levél-zsindelyek összevisszasága.

Aki mást gondol erről,

akár hátat is fordíthat.

Várja meg az átmeneti időt

vagy a mindent egybemosó éjszakát.